

[Knud Lind]

den borgerlige straffelov. Siden 1976 er straffelovsovertrædelsernes antal steget med 47,3 pct. Der er sket en stigning inden for de grovere forbrydelser: drab steg fra 1980 til 1981 med 16,3 pct., voldsforbrydelser med 9,8 pct., røveri steg 13 pct., indbrudstyverier har stabiliseret sig, men på et alt for højt niveau, med i alt 92.668 i 1981.

Hvor stort et problem er det så med varetægtsfængslingen? Det er meget lille, hvis man læser samme årsberetning. Af samtlige anholdte for overtrædelse af straffeloven blev de 83 pct. løsladt inden 24 timer uden grundlovsforhør, 1 pct. blev overgivet til anden myndighed, 5 pct. blev løsladt efter grundlovsforhør, 1 pct. fik anholdelsen opretholdt, og kun 10 pct. blev varetægtsfængslet. Dette tal skal sammenholdes med den voldsomme stigning, 45,4 pct., der er sket i den grovere narkotikakriminalitet. I forhold til forbrydelserne og især de grove forbrydelser varetægtsfængsles der ikke for meget.

Man kritiserer, at varetægtstiden er for lang. Også dette postulat er tilbagevist. Man glemmer, at den varetægtsfængslede kan trække varetægtstiden fra i sin afsoningstid, og at den gennemsnitlige varetægtstid er ca. 40 dage.

VS vil også afskaffe totalisolation, selv om hr. Wilhjelm udmærket godt ved, at totalisolation slet ikke eksisterer. Hver eneste isoleret er mange gange daglig i kontakt med fængselspersonalet. Hr. Wilhjelm's lovforslag skal også ses i lyset af, at enrumsanbringelser på over 28 dage kun har en gennemsnitstid af 71 dage. Man kan selvfølgelig sige, at disse tal er for høje, og at de burde længere ned, men når man ser det i relation til de mange grove forbrydelser, der begås, og især i forhold til narkotikakriminaliteten, mener jeg ikke, at det er for meget.

VS' påstand om, at der er bevis for psykiske skader som følge af isolation, bygger ikke på noget videnskabeligt bevis. Overlæge Finn Jørgensens bog er ikke noget bevis. Den bygger på et råmateriale indsamlet i hastværk, i løbet af 2 måneder, og den omhandler 40 personers udtalelser, som ikke kan antages at være objektive.

I sit kildemateriale henviser hr. Finn Jørgensen til ikke sammenlignelige udenlandske undersøgelser, og disse henvisninger gør det bestemt ikke bedre. F. eks. henviser han til polarforskere, til jetpiloter, til astronauter og

til krigsfanger, alt sammen eksempler, som man ikke kan sammenligne med det, vi taler om i dag. Derfor kunne retslægerrådet heller ikke følge hr. Finn Jørgensen.

Selv om der ikke foreligger veldokumenterede undersøgelser, kører man alligevel videre. Justitsminister Ninn-Hansen vil gerne nå frem til et resultat i år. På hvilket grundlag, må man spørge, vil man begrænse isolation? Er der en undersøgelse på trapperne, der klart ud fra et videnskabeligt kriterium påviser skadelige virkninger? Det må være spørgsmålet, når man har et sådant hastværk.

I lovforslag nr. L 25 om begrænsning af misbrug af særlige efterforskningsskridt, det vil sige overdimensionerede sigtelser, der skulle give politiet lejlighed til vidtgående efterforskningsskridt, bliver hr. Wilhjelm's dokumentation endnu mere tyndbenet. Den indskrænker sig til ordene – jeg tager dem fra bemærkningerne til lovforslaget: »Man kunne tænke sig . . .«. Det er dokumentationen for at angribe politiet for at foretage overdimensionerede skridt, der skulle berettige til yderligere efterforskningsskridt. Jeg vil gerne citere fra bemærkningerne, hvor man skriver:

»Man kunne f. eks. tænke sig, at politiet på grundlag af en sigtelse for alvorlig narkotikaforbrydelse skaffede sig en aflyttingskendelse, at aflytningen ikke på nogen måde bekræftede mistanken, men at man undervejs fik kendskab til ganske banale overtrædelser af valutabestemmelserne (som aldrig kunne have hjemlet et tvangsindgreb som aflytning) og rejste sag på det grundlag.«

Ja, det kunne man godt tænke sig, men jeg kunne også tænke mig at få beviset for det. Man skriver videre:

»Man kunne tænke sig, at politiet på grundlag af en mistanke om ulovlig våbenbesiddelse af særlig farlig karakter fik en ransagningskendelse, at ransagningen ikke frembragte noget, der kunne bekræfte denne mistanke, men alene bragte et begrænset kvantum hash for dagen, som aldrig i sig selv kunne have hjemlet en ransagning af den karakter.«

Jeg kunne godt tænke mig at få beviset for det. Det er der ikke noget som helst af her.

Jeg vil godt spørge hr. Wilhjelm her: hvis man havde haft den mistanke, som han her »kunne tænke sig«, skulle man så springe de øvrige ting over og sige, at dem kan man